

Vasárnap a piacon

Az üres Garay-tér — Spárga „szüret”
A jólelkű csirkéskofák

126

A hajdanában hetivásárokon és vasárnaponként oly népes Garay-téren jóformán teljesen megszűnt az élet. Vásárló ugyan van, de áru nincs. Üresek a bódék, üresek a „standok”, siralmas képet nyújtanak a hentes sátrak, csupán a halas kofák között és a szárnyas soron van még egy kis forgalom. Pedig azért mentünk ki vasárnap oda, hogy meglássuk, vajjon több áru van-e, mint hétköznapon?! Mert a publikum körében még mindig azt hiszik, hogy ünnepen és vasárnapon élénkebb a piaci élet. A szegény, agyonsanyargatott háziasszonyok nagyon sokszor csalódtak ebben a hitben, de a jó reménység mindazonáltal meg van még bennük. Ezt tapasztaltuk vasárnap is, amikor kosaraikkal nagy tömegekben láttuk őket járkálni a kofák állásai között, pedig „felhozatal” nem volt. A bolgár kertészek és a palotai kofák zöldségei helyei jórészt betakarva állanak. Ami pedig kapható itt a zöldségfélékből: sóska, paraj, saláta és spárga, az méreg drága. A szemetes, moszatos, vizes (tehát ezáltal mesterségesen nehezebb súlyu) sósokának és parajnak kilója 3 korona, egy fej alig pár levelű saláta 30 fillérbe kerül. És ennek dacára veszik, különösen a salátát. Nem azért, mert újdonság, hiszen a legtöbben nem is salátának veszik, hanem főzeléknek. Sopánkodnak, panaszkodnak az asszonyok a kofák előtt, hogy hiszen csak lenne olcsóbb a saláta, mert elég volt már a spenőtből, meg a sósokából, a salátafőzelék mégis egy kis változatosságot nyújt. A piacra vetett salátán kívül rengeteg spárga kapható. Szinte csodálatos, mert régebben a spárga itt alig volt piaci áru, a Garay-téri kofánál csak elvétve csemegeként kapni. Ez azért volt így, mert a külső piacok közönsége nem igen vásárolt spárgát, ezt a „luxus cikket” inkább csemegekereskedésekben és a csarnokokban szerezték be. Annál szembetűnőbb most, amikor a tejtermékek teljes hiányával a spárgához szükséges tejjől vagy vaj sem szerezhető be, hogy ilyen rengeteg mennyiségű spárgát hoznak a piacokra. De csak két-három percig kell tartózkodni a spárgát áruló kofák előtt és érdekes megfigyelést tehetünk. Kapkodva veszi a publikum, noha roppant drága. Egy alig félkilós köteg 6 korona, valamivel nagyobb 8—10 koronába kerül. És nem csak a jobb közönség esik neki, hanem a legegyszerűbb, mondhatni szegényes külsejű vásárló is. Egy-néhánynál érdeklődünk, hogy miért vesznek annyi spárgát, mikor tejjől sincs hozzá. Egy a válasz:

— Hus helyett zsirral meg egy kis „prézli”-vel, nagyon jó az, kérem!

Tehát a husevők így fognak ki a hushiányon és a husdrágaságon. Mert hiszen disznó-hus egyáltalában nem kapható, ezek a hentesbódék üresen állanak. Egy kevés marha- és borjúhús kerül ugyan a „standok”-ra, de ehhez csak úgy juthat a piac közönsége, ha hajnalban kel fel és akkor áll oda a még becsukott bódéhoz. Pedig nem polgári gyomorra szabott ára van a husnak. Ime:

1 kgr. I. rendű marhahús (vesepecsenye, rostélyos, belsőszin)	22—24—26 kor.
1 kgr. II. rendű marhahús (pörköltnek, levesnek való)	16 „
1 kgr. borjúhús	22 „
1 „ borjúpöck	20 „
1 „ borjúpörkölt	16 „

És örülnek, ha kapnak, ha csak egy pár dekát is. De legtöbben még feléje se néznek a huscsarnokok negyedének, hanem halfélékkel és szárnyasokkal igyekeznek pótolni ezt a hiányt. Ám itt is lehetetlen helyzet uralkodik a Garay-téren. Szárnyasban egyáltalában nem bővelkedik most a piac. Élő libát nem látni

sehol s ha egy-egy falusi asszony mégis rászánja magát arra, hogy behozza ide jól kitömött libáit, azokat a hatósági tilalom ellenére elkapkodják a Garay-téri libásbódék tulajdonosai s így a közönség egyáltalában nem juthat élő libához. Csirke és kacsája van ugyan elvétele néhány ketrecben és kosárban, de azoknak az árai csupán hadimilliomoknak valók. Egy tollastól-bőröstül alig $\frac{1}{2}$ kilós csirkéért 30 koronát kérnek, úgy hogy egy pár aszkóros csirke 60 koronába kerül. A Cserhát-utca és a Garay-tér sarkán árusító csirkeköfánál nézegettem egy ilyen csirkepárt. Amikor drágáltam a 60 koronás árat, a kofa rámförmedt:

— Aki ma csirkét akar enni, az fizesse meg!

Erre a körülállók és a kofa közt csinos szóváltás kerekedett. A többi kofa így kontráztott társuknak:

— Örüljenek a naccságák, hogy nem hozták be a husjegyet, mert akkor a jegy nélkül kapható szárnyastól ugyancsak felkopott volna az álluk azoknak, akik sajnálják a gyomruk-tól a költséget.

A kofáktól tehát megtudtuk azt, hogy örülnünk kell, amiért ők ilyen jólelkűek a közönséggel szemben.